

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 976²	Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου (Πράξ. 26,12-20) 21 Μαΐου 2017 στὸν ἑσπερινό (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔνα θαῦμα

«Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζεις» (Πράξ. 26,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εορτάζει ὁ ἅγιος **Κωνσταντίνος**, ὁ πρῶτος Χριστιανὸς Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ, στὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἔδωσε τὸν σπάνιο τίτλο **Μέγας**. Ὁ Χριστὸς τὸν κάλεσε νὰ γίνῃ Χριστιανὸς ἀπ' εὐθείας, μὲ τρόπο ὑπερφυσικό. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος μοιάζει μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ γι' αὐτὸ σήμερα διαβάζεται μιὰ σχετικὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ (βλ. Πράξ. 26,12-20). Ἐπάνω σ' αὐτὴν θὰ μιλήσουμε.

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι ποὺ ἀμφιβάλλουν ἂν ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή, ἂν ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός, ποὺ ἐνανθρώπησε σταυρώθηκε ἀναστήθηκε καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ καὶ νὰ βασιλεύῃ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμφιβάλλουν γιὰ ὅλα ὅσα ἔχουν σχέσι μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία του Ἐκκλησία. Γιὰ νὰ πιστέψουν, λένε, θέλουν ἀποδείξεις. **Θέλουν θαύματα.**

Σ' αὐτοὺς ποὺ ἀμφιβάλλουν θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀναφέρῃ πολλὰ ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα. Θὰ μπορούσε ἀκόμη ν' ἀναφέρῃ καὶ θαύματα, παλαιότερα καὶ νεώτερα, ποὺ γίνονται ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἐμεῖς θὰ παραλείψουμε ὅλα τὰ ἄλλα καὶ θ' ἀναφέρουμε ἓνα καὶ μόνο θαῦμα, ποὺ φτάνει γιὰ νὰ πείσῃ ἓναν καλοπροαίρετο ἄνθρωπο ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**. Φτάνει αὐτὸς καὶ μόνο ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Γιατὶ σὰς ρωτῶ· τί ἦταν ὁ Παῦλος προτοῦ νὰ πιστέψῃ στὸ Χριστό; Ἦταν, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἓνας φανατικὸς Ἰουδαῖος. Ἦταν ποτισμένος μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Μεσσίας ποὺ περίμεναν θὰ ἦταν ἓνας πανίσχυρος βασιλιάς ποὺ θὰ συνέτριβε ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἴδρυε μιὰ ἀπέ-

ραντὴ Ἰουδαϊκὴ αὐτοκρατορία. Γι' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ, πὼς ὁ Χριστὸς, ποὺ πέθανε πάνω στὸ σταυρό, ἦταν ὁ ἀληθινὸς Μεσσίας. Ὅλα τὰ περὶ Χριστοῦ τὰ θεωροῦσε μιὰ μεγάλη πλάνη, ποὺ κινδύνευε νὰ διαδοθῆ καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος. Γι' αὐτὸ μίσησε φοβερὰ τὸ Χριστό. Ἄκουγε τὸ ὄνομά του καὶ ἄφριζε ἀπὸ τὸ κακό του. Ὅπου μάθαινε πὼς ὑπάρχουν Χριστιανοί, ἔτρεχε, τοὺς ἔπιανε καὶ τοὺς ἔρριχνε στὴ φυλακή. Πολλοὺς χτυποῦσε ὁ ἴδιος. Σὲ δίκες ποὺ γίνονταν ἐναντίον τους ἦταν πάντοτε παρὼν καὶ ἅμα ἄκουγε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου «Θάνατος στοὺς Χριστιανούς» εὐχαριστιόταν καὶ χειροκροτοῦσε. Ἰδιαίτερος χαίροταν ὅταν πίεζε τοὺς Χριστιανούς νὰ βλαστημήσουν τὸ Χριστό. Τὸ ἄγριο μίσος ποὺ φώλιαζε μέσα του ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔκανε μανιακό, ὥστε τὴν ὥρα τῆς ὀργῆς του καὶ τῆς ἐκδικήσεώς του παραφερόταν καὶ δὲν ἤξερε τί κάνει. Κυνηγοῦσε τοὺς Χριστιανούς μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα. Πήγαινε καὶ σ' ἄλλες πόλεις καὶ χωριὰ τῆς Ἰουδαίας καὶ πέρα ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἰουδαία καὶ καταδίωκε τοὺς Χριστιανούς. Τὸ ὄνομά του εἶχε γίνῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος. Αὐτὸς ἦταν ὁ **Σαῦλος** (ὅπως λεγόταν ὁ Παῦλος πρὶν πιστέψῃ στὸ Χριστό).

Ποιὸς θὰ περίμενε, πὼς αὐτὸς ὁ διώκτης θὰ γινόταν λάτρης καὶ κήρυκας τοῦ Ἐσταυρωμένου; Καὶ ὅμως ἔγινε. Πὼς; Τὸ διηγεῖται ὁ ἴδιος στὴν ἀπολογία του, ποὺ ἔκανε ἐμπρὸς στὸ βασιλεῖ Ἀγρίππα. «Πῆρα», λέει, «διαταγὰς ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων νὰ πάω σὲ μιὰ μακρινὴ πόλιν, τὴ **Δαμασκὸ**, καὶ νὰ καταδιώξω τοὺς Χριστιανούς. Μαζί μου ἦταν καὶ ἄλλοι. Βαδίζαμε. Ἄλλ' ἐνῶ βαδίζαμε στὸ δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκὸ καὶ ἦταν μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ξαφνικὰ εἶδα ἓνα φῶς νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, νὰ λάμπῃ πρὸς πολὺ

ἀπὸ τὸν ἥλιο, ν' ἀστράφτη γύρω ἀπὸ μένα καὶ γύρω ἀπὸ ἄλλους πού ἦταν μαζί μου. Δὲν ἀντέξαμε στὴ λάμψη του καὶ πέσαμε χάμω. Καὶ ἐνῶ ὅλοι ἦταν πεσμένοι, ἐγὼ ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ μιλήσῃ στὰ ἑβραϊκὰ καὶ νὰ μοῦ λέῃ: “Σαοὺλ Σαοὺλ, γιατί με καταδιώκεις; Εἶνε σκληρὸ γιὰ σένα νὰ κλωτσᾷς πάνω σὲ μυτερὰ καρφιά”. Ἐγὼ εἶπα: “Ποιὸς εἶσαι, Κύριε;”. Κ' ἐκεῖνος ἀπάντησε: “Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ἐσὺ καταδιώκεις. Ἄλλα σήκω πάνω, στάσου ὄρθιος. Γιὰ σένα ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου· γιὰ νὰ γίνῃς ὑπηρέτης καὶ μάρτυρας αὐτῶν πού βλέπεις τώρα καὶ αὐτῶν πού θὰ δῆς στὸ μέλλον. Θὰ περάσης πολλοὺς κινδύνους, ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὲ σφῶζω καὶ θὰ σὲ ἐλευθερώσω. Ἡ ἀποστολή σου εἶνε· νὰ ἀνοίξῃς μάτια τυφλῶν, ἀνθρώπων πού δὲν πιστεύουν σ' ἐμένα, καὶ ἀπὸ τὸ σκοτάδι πού ζοῦν νὰ τοὺς φέρῃς στὸ φῶς, νὰ τοὺς βγάλῃς ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου καὶ νὰ τοὺς φέρῃς στὸ Θεό, γιὰ νὰ πάρουν συγχώρησι ἁμαρτιῶν καὶ κληρονομία μαζί μ' ἐκείνους πού θ' ἀγιαστοῦν”. Αὐτὰ εἶδα καὶ ἄκουσα, βασιλιᾷ», λέει ὁ Παῦλος στὸν Ἀγρίππα. «Καὶ σ' αὐτὴ τὴν οὐράνια ὀπτασία», συνεχίζει ὁ Παῦλος, «δὲν μποροῦσα νὰ μὴν ὑπακούσω. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ κηρύττω τὸ Χριστὸ σὲ κάθε χώρα. Τὸ κήρυγμά μου εἶνε, οἱ ἄνθρωποι νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ νὰ κάνουν ἔργα μετανοίας».

Ὁ Παῦλος, ἀπὸ τὴν ὥρα πού εἶδε ἐκεῖνο τὸ φῶς κι ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, **ἄλλαξε ριζικά**. Τὸ Χριστό, πού τὸν νόμιζε νεκρό, τὸν εἶδε ὀλοζώντανο μπροστά του μὲ λαμπρότητα καὶ δύναμι ἀπερίγραπτη, τὸν εἶδε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐλέγξῃ. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀπτασία δὲν τοῦ ἔμεινε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς πού κυβερνᾷ γῆ καὶ οὐρανὸ καὶ ἀπὸ ἀπειρὴ ἀγάπη καὶ συγκατάβασι πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο κατέβηκε στὴ γῆ καὶ καλεῖ τὸν κόσμον σὲ μετάνοια. Εἶδε, ἄκουσε, καὶ πίστεψε. Καὶ ἡ πίστι του αὐτὴ ἔγινε ἕνας ἀκλόνητος βράχος, πού κανένας πειρασμὸς δὲν θὰ μπορέσῃ πιά νὰ τὸν κλονίσῃ. Καὶ ὅποιος ἄκουγε τὸν Παῦλο νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Χριστό, ἐπείθετο πὼς δὲν λέει ψέματα. Καὶ ὅποιος σήμερα διαβάσῃ τίς ἐπιστολές του, πείθεται κι αὐτὸς ὅτι ἔχει μπροστά του ἕνα μάρτυρα σπάνιο, μοναδικό, πού μιλάει μὲ ἀπόλυτη εὐλικρίνεια, δὲν κρύβει τίποτε, ἀλλ' ἐξομολογεῖται δημοσίως τὰ μεγάλα του ἁμαρτήματα καὶ ζητεῖ ἔλεος, κ' εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει τὸ Θεὸ μὲ χίλιες γλῶσσες, γιατί τὸ ἔλεος πού ζη-

τοῦσε τὸ βρῆκε στὸ σταυρό, στὰ ματωμένα χέρια καὶ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Πέφτει καὶ προσκυνεῖ τὸν Εὐεργέτη. Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ...

Ὁ Παῦλος κηρύττει τὸ Χριστό. Καὶ ἂν στὸν Παῦλο δὲν πιστέψουμε, **σὲ ποιὸν θὰ πιστέψουμε;**

Ὁ Παῦλος εἶδε φῶς. Ἄλλα τί φῶς ἦταν ἐκεῖνο; Ἦταν σὰν αὐτὰ φῶτα πού ἀνάβουν οἱ ἄνθρωποι τὴ νύχτα γιὰ νὰ φωτίζονται; Ἦταν σὰν τὸ φῶς πού ἀκτινοβολοῦν τὰ ἀστέρια καὶ προπαντὸς ὁ ἥλιος; Ὁχι. Τὸ φῶς πού εἶδε ὁ Παῦλος δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα οὔτε μὲ τὰ τεχνητὰ φῶτα τῶν ἀνθρώπων οὔτε μὲ τὰ φυσικὰ φῶτα τῶν ἀστρῶν καὶ τοῦ ἡλίου. Ἦταν ἕνα ξεχωριστὸ φῶς, ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Φῶς, πού νικοῦσε κι αὐτὸ τὸν ἥλιο στὴ στιγμή τῆς πιὸ μεγάλης του λάμψεως. Φῶς, πού ἔκανε νὰ σβήνουν μπροστά του ὁ ἥλιος κι ὅλα τὰ ἄστρα. Φῶς ὑπερφυσικό. **Φῶς ἀκτιστό.** Φῶς, πού προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο Φῶς. Τὸ δὲ ἀνέσπερο Φῶς τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Χριστός.

«Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός», ὅπως τὸ ἔλαβε ὁ Παῦλος καὶ ἄναψε τὴ λαμπάδα του καὶ τὴν ἔκανε ἥλιο καὶ μετέφερε τὸ φῶς αὐτὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Οἱ ἄπιστοι προσπαθοῦν νὰ δώσουν ἄλλη ἐρμηνεία στὴ μεταβολὴ τοῦ Παύλου. Ἄλλα μάταιοι οἱ κόποι τους. Καμμιὰ ἄλλη ἐρμηνεία δὲν στέκεται. Αὐτὸ πού συνέβη στὸ δρόμο πρὸς τὴ Δαμασκὸ εἶνε γεγονός. Γεγονὸς πιὸ βέβαιο ἀπὸ ὅ,τι εἶνε τὸ μεσουράνημα τοῦ ἡλίου. Εἶδε ὄραμα ὁ Παῦλος, καὶ πίστεψε. Καὶ **εἶνε ὁ Παῦλος ἕνα θαῦμα**, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα, πού πείθουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἐκεῖνος, πού δημιουργεῖ μέσ' στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τέτοιες μεγάλες, ἀφάνταστες μεταβολές.

* * *

Μὲ τὴ μεταβολὴ τοῦ Παύλου, ἀγαπητοί μου, παραβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν **ἀλλαγὴ** πού ἔγινε στὴν ψυχὴ καὶ **στὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου**, πού ἐορτάζει σήμερα. Ἀπὸ εἰδωλόατρης, Χριστιανός· ἀπὸ διοικητῆς ἐνὸς κράτους πού ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησία, ἰδρυτῆς μιᾶς αὐτοκρατορίας πού ἐγκολπώθηκε κήρυξε καὶ προστάτευσε τὴν Ὁρθοδοξία· καὶ τέλος, ἀπὸ κοσμικὸς ἄρχοντας ντυμένος μὲ βασιλικὴ πορφύρα, ἀναγεννημένος Χριστιανὸς ντυμένος τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ βαπτίσματος. Ἰδοὺ τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτῶ ἡ δύναμις, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος